

Kubík s mámou žijí na hranici bídy

Nejdek - Pětiletý Jakub Dostál trpí od narození epilepsií a dětskou mozkovou obrnou. Nesedí ani nechodí, prakticky nemluví. V takovém případě rodiče volí mezi ústavem nebo celodenní péčí. Jeho matka Martina Dostálová se rozhodla pro druhou variantu. Díky současné legislativě však žije na hranici životního minima. Proto se zúčastnila včerejší demonstrace v Karlových Varech.

„S výživným od Kubíkova otce, se kterým jsme se rozvedli po narození malého, státním příspěvkem na péči a dorovnáním, žijeme ze životního minima,“ říká samoživitelka. Problémem není jen výše příspěvku. „S diskriminací za to, že se starají o postižené dítě setkávají lidé jako já na všech stranách. Nemáme šanci vzít si půjčku, natožpak hypotéku,“ uvádí příklad.

Dalším příkladem je její současná žádost o příspěvek na nástavec na toaletu. „Musím dokladovat, kolik mám majetku, a když se to úředníkům zdá hodně, říkají, abych něco prodala, že pak na nástavec musím mít,“ tvrdí.

Martina a Kubík Dostálovi se psem Āapinou

FOTO: MAFA

Ke svému současnému příjmu si může přivydělat prací na vedlejší poměr nebo brigádami. „To je ale naprosto nelogické. Jestliže se rozhodnu nechodit do práce kvůli postiženému dítěti, které vyžaduje prak-

ticky nepřetržitou starost, kdy si mohu najít čas na další zaměstnání,“ uvažuje jedenatřicetiletá žena.

Martina Dostálová se snaží s nelehkým údělem vypořádat. Podařilo se jí získat pečovatelku na čtyři hodiny třikrát týdně. „Je to ale velmi výjimečné. Jiným lidem v okolí se to nepodařilo, já jsem o peníze na pečovatelku velmi bojovala, a to až na ministerstvu,“ vysvětluje.

Její účast na včerejší demonstraci byla projevem souhlasu s požadavky Národní rady zdravotně postižených, která akci pořádala, a solidarity s ostatními, kterým se dosud nepodařilo získat ani asistentskou výpomoc. „Přístup státu je opravdu hrozný. Děti v ústavech mají péči ekonomicky zajištěnou. Pokud si ale dítě nechají doma, stát počítá s tím, že to prostě nějak zvládnete i bez jeho podpory,“ míní Martina Dostálová.

Kromě finančního příspěvku a lepšího přístupu státních úředníků vidí řešení také ve zřízení stacionáře. Nejbližší od Nejdku je totiž v Chodově.

JAN EXNER